

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil gerne sige til finansministeren, at det, jeg efterlyste, sådan set ikke var et svar til hr. Waldorff, men derimod et svar på, hvad finansministeren mente om de forskellige alternativer, der er fremlagt dels af boligministeren, dels af Hans Brems i Sparekassen om muligheden for at afløse den fuldkomne bevidstløse udstedelse af indenlandske statslånsbeviser, statsobligationer og statsgældsbeviser, der foregår, med noget andet.

Jeg forstår, at finansministeren ikke er særlig interesseret i alternativer. Jeg kan udmærket godt forstå, at finansministeren ikke i dag kan tage stilling til, hvilken af de modeller, der lægges frem af Hans Brems, der er den bedste. Men jeg mener, det er urimeligt her og nu at fastslå, at vi altså bare skal blive ved med at opluge underskuddet ved at udstede indenlandske statsobligationer, og jeg mener, at vi, når vi næste gang får en ansøgning om udstedelse af sådanne statsobligationer, må gå nøjere ind i disse ting og se på, hvad der måtte ligge af alternativer, og det forlanger jeg i hvert fald at vi gør, før jeg på mit partis vegne tager stilling til, hvad jeg vil sige til en ny bemyndigelseslov.

Hr. Camre har vist gået på en eller anden socialdemokratisk skole, for jeg har på fornemmelsen, at jeg har mødt den facon før hos andre socialdemokrater, som hr. Camre har, og som går ud på, at man, når der bliver stillet spørgsmål eller bliver rettet kritik, afværger det hele ved at komme med en eller anden kvik bemærkning om modstanderen.

Hr. Camre kunne ikke begribe, hvad det var jeg ikke kunne begribe. Jeg kan da godt fortælle hr. Camre, hvad det er jeg i virkeligheden ikke kan begribe. Når hr. Camre siger, at han kan genkende de forslag, som jeg fremlægger heroppefra til løsning af krisen, fra socialdemokratiets politik, kan jeg ikke begribe, at hr. Camre den ene gang efter den anden glad går på krompromis, at hr. Camre den ene gang efter den anden er med til at lave en politik, der lægger byrden på skuldrene af dem, som hr. Camre altid smukt og hyklerisk siger at han i hvert fald ikke vil ramme. Det kan jeg ikke begribe, og jeg kan altså heller ikke begribe, at man altid tror, man kan klare alting med flotte og overfladiske og hykleriske bemærkninger.

Jeg bliver altid lidt forbavset over al den kritik af den offentlige sektor, som man er kommet med her i mange år, for jeg kan ikke lade være med at spørge mig selv, hvem det egentlig var, der ønskede, at vi skulle have så stor en offentlig sektor i sin tid, og til hvis gavn den offentlige sektor er.

Dengang der var arbejdskraft nok, havde man brug for mange daginstitutioner til arbejderne børn; man havde brug for udmærket bistandshjælp og invalidepension til de arbejdere, som man sled ned i produktionen; man havde brug for ferieordninger, og man havde brug for mange andre ting.

I dag har man vel stadig, ser det ud til, brug for en offentlig sektor til at betale den arbejdskraft, som man selv udskiller af produktionen, og så har man, ser det ud til, brug for at have en offentlig sektor til at give erhvervsstøtte uden nogen som helst form for betingelser i retning af, at denne erhvervsstøtte bliver brugt til at lave arbejdspladser for, og ikke at profitten går i erhvervslivets lommer alene.

Jeg mener også, det er hyklerisk, at man altid angriber den offentlige sektor uden at huske, at man selv i sin tid havde meget brug for at have en stor offentlig sektor for at beskytte sin profit; havde man ikke haft den, havde man jo selv måttet betale det, som vi i socialistisk sprog kalder arbejdskraftens produktion.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg vil gerne gøre en enkelt bemærkning om et begreb, der har spillet en vis rolle i diskussionen, nemlig »overflytning af ressourcer«. Der kan vist ikke være megen uenighed om, at opgaven for den økonomiske politik er at flytte ressourcer til betalingsbalanceerhvervene på bekostning af andre dele af vores økonomi.

Vanskeligheden ved at gennemføre denne operation i den nuværende situation er jo, at der er lav aktivitet, at det er vanskeligt at overflytte ressourcer og beskæftige dem i den private sektor, betalingsbalancesektoren, fordi der savnes afsætningsmuligheder. Der er jo også det forhold, at ressourcer i meget høj grad er arbejdskraft eller sagt mere korrekt mennesker. Overflytning af ressourcer er i meget høj grad overflytning af mennesker, anvendt tid og arbejdslønninger fra den ene